

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 76 ad 100

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1764

VD18 15558428-001

Psalmus LXXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53423)

beatus erit, qui in te confidit confidentiâ verâ,
ac solidâ, quam fides vera, & conscientia bona
gignere solet.

PSALMUS LXXXIV.

Titulus : *In finem, filiis Core, Psalmus.*

*Alii Psalmum explicant de captivitate
Judæorum tum Egyptiacâ, tum Babylonicâ.
Alii fortasse rectius existimant, agi de captivi-
tate generis humani sub Principe tenebrarum,
à quâ liberamur per Christum: sed in primis
tribus versiculis prædici liberationem ab hac cap-
tivitate, in reliquis orari pro executione prædi-
ctionis. Cur verò prædictio de re futurâ expona-
tur per verba temporis præteriti, causa est, quia
quæ nobis futura sunt, in Dei præscientiâ, & de-
creto jam facta sunt.*

*Ps. 1. Benedixisti Domine terram tuam,
avertisti captivitatem Jacob.*

Incipit à Dei decreto de futurâ liberatione,
& hujusdocet primam causam, & ultimum ef-
fectum. Propter peccatum Adæ maledixisti
terræ, quam fecisti; sed, te revelante, scio,
quòd decreveris in æterno beneplacito tuo
eandem terram visitare, & benedicere omni be-
nedictione per Filium tuum. *Avertisti &c.* ecce
effectum misericordiæ: in æterno decreto tuo

dissolvisti captivitatem populi tui Jacob, ut deinceps fruatur libertate gloriæ filiorum Dei.

¶. 2. *Remisisti iniquitatem plebis tuæ, operuisti omnia peccata eorum.*

Docet modum, quo Deus benedicens terræ dissolvit captivitatem, scil. remittendo peccata populi. *Remisisti &c.* in mente, & decreto tuo condonasti iniquitatem populo tuo, ob quam eum tradideras Dæmoni, ut iustitiæ tuæ administro. *Operuisti*, abscondisti à facie tuâ, ut non videres ad puniendum omnia peccata eorum, originale, & actualia.

¶. 3. *Mitigasti omnem iram tuam, avertisti ab ira indignationis tuæ.*

Sicut ira Dei causa fuit ultionis; ita dicit placationem Dei fuisse causam remissionis; placavit verò iustitiam punitivam Dei. *Agnus occisus ab origine mundi*, Apoc. 3. Dicit omnem iram mitigatam, ut significet Christi redemptionem fuisse sufficientissimam. *Avertisti te &c.* idem repetit.

¶. 4. *Converte nos Deus salutaris noster, & averte iram tuam à nobis.*

Incipit orare pro executione decreti. Incipe salutem nostram operari Deus Salvator noster; quod facies, si nobis bonam voluntatem conversionis inspites. Et ut hoc misericorditer facere

cere

cere incipias, *Averte Ec.* reconciliare nobis, oblitus offensionum, quæ te nobis inimicum reddiderunt. Ex *ψ.* discimus, initium salutis nostræ esse gratiam, quâ incipiamus ad Deum converti.

ψ. 5. Nunquid in æternum irasceris nobis? aut extends iram tuam à generatione in generationem?

Perfistit in eâdem petitione. Num æterna erit inimicitia tua ad genus humanum? num à generatione in generationem sine fine extendetur ira tua? quali dicat: id non convenit infinitæ clementiæ, & bonitati tuæ.

ψ. 6. Deus tu conversus vivificabis nos, & plebs tua lætabitur in te.

Docet effectum secuturum ex reconciliatione. *Deus tu conversus ad nos per depositionem iræ, & reconciliationem vivificabis nos: Nam stipendium peccati mors, gratia autem Dei vita æterna. Rom. 6.* Et plebs respirans ob tam ingens beneficium, lætabunda cantabit laudes tuas.

ψ. 7. Ostende nobis misericordiam tuam, & salutare tuum da nobis.

Petit mitigationem iræ, reconciliationem, vivificationem, seu peccatorum per gratiam remissionem; jam petit adventum Messia, per

quem factum est, ut planè videremus benignitatem Dei erga nos. *Ostende Ec.* fac, ut experimento certo discamus misericordiam illam, quâ in mente tuâ ab æterno benedicere decrevisti terram tuam: & mitte nobis Salvatorem Filium tuum.

✠. 8. *Audiam, quid loquatur in me Dominus Deus: quoniam loquetur pacem in plebem suam.*

Constantitudinis gratiâ admonet nos, se loqui ex revelatione Dei. Expositâ petitione, audiam, quid Dominus mihi respondeat locutione internâ, & spiritali. *Quoniam Ec.* scio Deum locuturum esse pacem in plebem suam. Summa ergo verborum Dei est promissio pacis per Messiam, quem petierat.

✠. 9. *Et super Sanctos suos, & in eos, qui convertuntur ad cor.*

Explicat, quod dixit: *in plebem suam*: non enim promittit Deus pacem toti plebi, cum impiis non sit pax, sed *sanctis*, h. e. iis, qui ab externis ad interna convertuntur. Redit homo ad cor, dum cogitat vanitatem rerum, modicam peccati dulcedinem virtutis nobilitatem, pretium bonorum æternorum. Postea homo secum habitat; & de rebus externis non credit sensibus, filiis huius sæculi; sed consulit rectam rationem, fidem supernaturalem, Deum ipsum.

De-

Demum contemplando aeterna, Deum, in ejus amorem rapitur; cetera omnia spernit. Hæc est pax à nullare turbanda.

¶. 10. *Veruntamen prope timentes eum salutare ipsius, ut inhabitet gloria in terra nostra.*

Adveniente Messia, prædicabitur pax, sed diu postea exhibebitur. Veruntamen salus Dei, sive Christus ipse Salvator propè erit ad sanandum per omnipotentiam suam omnes colentes eum timore sancto, ut gloria Dei manifestetur, & inhabitet in terra promissionis, ad quam propriè Salvator mittetur.

¶. 11. *Misericordia & veritas obviaverunt sibi: justitia, & pax osculata sunt.*

Aperit mysterium in adventu Messia complendum. Misericordia, & veritas, seu justitia, quæ aliàs in diversa pergere videntur, cum una ignoscat, altera puniat, tempore Messia obviabunt sibi, & amiceissimè conjungentur, & quasi inter se osculabuntur: h. e. per Christi passionem & genus humanum misericorditer liberabitur, & divinæ justitiæ plenissimè satisfiet.

¶. 12. *Veritas de terra orta est, & justitia de Cælo prospexit.*

Loquitur de mysterio incarnationis, utens tempore præterito pro futuro. Christus, qui ve-

E s

ritas

ritas est, de Virgine Mariâ nascetur; & tunc
iustitia de Cælo manifestabitur, h. e. homines
per fidem Christi justificabuntur, & ex passione
Christi patebit mundo, quanta sit ira Dei con-
tra peccatum.

Y. 13. *Etenim Dominus dabit benignita-
tem, & terra nostra dabit fructum suum.*

Dicit, veritatem ex terrâ nascituram, non
ut fruges ex terrâ aratâ, & satâ, sed ut flores
in campis silvestribus, sinè culturâ hominum,
ex pluvia de Cælo, & radiis Solis. *Etenim &c.*
de Cælo emitter Spiritum S., qui Virginem
obumbrabit, & sic terra nostra nec arata, nec
sata, sed omnino Virgo intacta dabit fructum
suum. Unde in *Cant.* ipse ait: *Ego flos campi,
& lilium convallium.*

Y. 14. *Iustitia ante eum ambulabit, & po-
net in viam gressus suos.*

Concludit, demonstrans, Christum omnino
iustum, & sanctum futurum. *Iustitia &c.*
Christus, quasi Sol quidam, & verè lux mun-
di, radios iustitiæ, & sapientiæ suæ præmittere
Et ponet &c. sic aggredietur iter peregrinatio-
nis suæ, ut multos peregrinos perducatur in
patriam suam.

PSALMUS LXXXV.

Titulus, & argumentum; *Oratio ipsi David.*
Psal-